

*Rotary International President
Dong Kurn Lee*

Lammet som mistet moren sin. Rindsetra, Lalm. Egen opplevelse.

3-minutter i Trondhjem Rotary Klub, 8. oktober 2008

ved

Eva Grete Storengen Skaar

Kjære president, rotaryvenner og gjester!

Disse 3 minuttene skal dreie seg om et fint lite dyr.

Jeg vil ta dere med 30 år tilbake i tid, en sommerdag på Lalm hos mine foreldre.

.

Det var en tidlig, klar og solfylt sommermorgen.

Morgenen hadde så vidt gnidd søvnen ut av øynene da en granne kom og fortalte at en av sauene til mor og far lå død på fjellet.

Jeg meldte meg frivillig til å bli med far for å finne sauene. Etter noen kilometer i bratt terreng hørte vi et lam som uavbrutt skrek og klaget. I luften hørte vi korpen, en av våre kjente rovfugler. Vi skjønte at vi snart nærmet oss stedet der søya lå. Ikke lenge etterpå fant vi henne. Det stemte at søya var død og lammet hennes sprang i nærheten og gråt. Far hadde opplevd dette før, og han ga seg raskt i gang med å grave en dyp grop i skogen til den døde søya. Da søya skulle fraktes dit hadde far tenkt å trekke henne dit på sitt vis, men det ble det ikke noe av. Jeg foreslo at vi skulle lage en bære til å bære henne på, og slik ble det. Etter at jord var kastet over, plantet jeg noen markblomster på stedet der hun lå.

Lammet hadde vært i nærheten hele tiden, men løp da vi skulle hente det med oss ned til gården, men til slutt lyktes vi med å få tak i det. Min far bar lammet hele veien hjem. Lammet skulle bli foret til de andre sauene kom ned fra fjellet, slik de pleide med jevne mellomrom, for å få mel og salt. Ca. en uke etterpå kom de og da ble lammet sluppet sammen med de og det ble adoptert inn i flokken. Så forsvant hele flokken til fjells igjen.

Noen uker senere skulle Kolbjørn og jeg til fjells. Vi hadde med oss mel og salt, i tilfelle vi så sauene, og det gjorde vi, de gikk på en nedlagt setervoll, der det var godt med gras. Mens vi holdt på å gi sauene mat, og snakke og klappe de kom det et lite lam bort til meg, det så på meg med sine varme og vennlige øyne og strøk seg kjærlig og hengivent inntil meg. Da kjente jeg igjen lammet til den døde søya. Lammet hadde kjent meg igjen – dette var stort. Det kom som for å si takk for at vi hadde tatt oss av moren, for at det var tatt godt vare på og som en takk for sist. Dette traff en nerve i meg i mitt innerste hjerte. Jeg ble veldig varm innvendig og jeg fikk tårer i øynene. Jeg tok omkring lammet, klemte og klappet det lenge og vel. – Denne opplevelsen har brent seg inn i meg, jeg glemmer den aldri. Når folk sier at sauer er dumme dyr blir jeg lettere provosert over en slik uforstand, mangel på kunnskap og innsikt. Ingen skal heretter fortelle meg at ikke sauer er kloke dyr.

Takk for at dere ville høre på meg. – Takk for oppmerksomheten!